

— selv efter Overførelsen af de andre Landsdeles Tropper, ikke findes Styrke nok til at afslaa en fjendtlig Landgang? Er det ved København? Ja i de første 12 Aar — den højtærede Konseilspræsidents Ordning er jo indrettet paa en dobbelt Maade — er Forholdet dette, at der ligger omkring København en Fæstningslinie, om hvilken alle vide, at den ligger Byen saa nær, at denne kan bombarderes, en Fæstningslinie, som er svag og ufuldkommen i enhver Henseende. Og naar de 12 Aar ere gaaede, indtræffer den Situation, at vi ikke have nogen Fæstning til Landsiden, men kun en til Søsiden, det vil sige saa indtræffer den Situation, som den højtærede Konseilspræsident i sin Tid karakteriserede med følgende Ord: „Det er urimeligt at antage, at en Fjende vil lade sig skyde sønder og sammen foran Søbefæstningen, naar han med hele Lemmer kan gøre den langt behageligere Rejse ad Strandvejen.“

Se, det er Ordningen baade før de 12 Aar og efter de 12 Aar. Jeg tror, der hører megen Dristighed til at sige, at vi ved Hjælp af denne Ordning skabe Danmark et effektivt Forsvar.

Hvis jeg hørte til dem, der troede, at et effektivt Forsvar var Danmarks Lykke og Frelse, maa jeg sige, at det Menneske, jeg nødigst vilde være i Danmark i Øjeblikket, er den højtærede Konseilspræsident. Thi med Troen paa, at Danmarks Frelse hviler paa et effektivt Forsvar, at gennemføre en Forsvarsordning saa slet som den, der her er Tale om, forekommer mig at være den uforsvarligste Handling, et dansk Ministerium kan begaa.

Den højtærede Konseilspræsident søgte et Grundlag for sin Ordning paa et andet Omraade: han vendte sig til Nordsø- og Østersøtraktaterne. For et Øjeblik siden stod der med Hensyn til Haager-Aftalerne overfor os en Skeptiker, som sagde: Tro aldrig for meget paa de Aftaler! Og vi bøjede vort Hoved og sagde: Nej, Gud bevares, vi skulle ikke tro for meget paa de Aftaler! Men saa kom vi til Nord- og Østersøtraktaterne; og pludselig var Skeptikeren forvandlet til en meget troende; en uhyre Betydning havde nu disse Aftaler. Naa, jeg skal ikke undervurdere Betydningen af disse Aftaler, og jeg skal føje til, at vi ville være rede til at medvirke til, at Danmark opfylder en hvilken som helst Forpligtelse, som ligger i disse Aftalers Indhold. Hvis den højtærede Konseilspræsident kan overbevise os om, at disse Aftaler kræve en eller anden Ordning af Danmarks Forsvar, skulle vi være villige til at følge ham, lige-

som vi til enhver Tid ville forfægte det Standpunkt, at Danmark skal opfylde sine folkeretlige og traktatmæssige Forpligtelser. Men hvis den højtærede Konseilspræsident vil gennemlæse vedkommende Aftaler, tror jeg, han meget hurtigt vil være paa det rene med, at der findes i disse ikke et Ord, som paalægger Danmark at skabe et effektivt Forsvar, og jeg følger til, at hvis vi ved de Aftaler havde paataget os en Forpligtelse til at skabe et effektivt Forsvar, vilde det have været en overmaade letsindig Handling af det Ministerium, som traf disse Aftaler, naar Sandheden er den, at vi i Virkeligheden ikke kunne tilvejebringe et effektivt Forsvar. Og jeg kan ikke nægte, at det synes mig at være en Fare og en uforsigtig, ja, en letsindig Ting af den højtærede Konseilspræsident at fremsætte en Fortolkning af disse Aftaler af den Karakter, som han fremsatte i Gaar her i Tinget. Den højtærede Konseilspræsident paadrager derved Danmark ligesom nye Forpligtelser. Jeg føler mig overbevist om, at ingen af de andre Magter, der ere med i dem, i disse Aftalers Ordlyd ville have lagt den Forstaaelse, at de skulde være forpligtede til en eller anden Ordning af deres Forsvarsvæsen, men særlig letsindigt vil det være for Danmark at lade en saadan Fortolkning komme til Orde med den Vægt, hvormed den kom fra den højtærede Konseilspræsident. Det giver Mulighed for, hvis en Gang i Fremtiden nogen af disse Magter skulde have Interesse i at benytte disse Traktater overfor Danmark, da at fremdrage den højtærede Konseilspræsidents Opfattelse og med den som Udgangspunkt at paalægge Danmark Pligter, som Traktaterne i Virkeligheden ikke indeholder.

Et andet Punkt, som de to højtærede Ministre beskæftigede sig med, var de Udtalelser, jeg har fremsat om en Henvendelse til den Mand, der i gamle Tider var Fører for Provisoriepolitikken herhjemme. Ogsaa her gik det saaledes, at den højtærede Forsvarsminister gjorde nogle indledende Bemærkninger, og derefter ilede den højtærede Konseilspræsident ham til Hjælp. Den højtærede Konseilspræsident begyndte ganske vist her med ligesom at skyde denne Side af Sagen til Side. Han sagde, at den hørte til Køkkenmøddingerne, det var arkæologiske Studier, hvad Venstre i gamle Dage har udtalt om den Sag. Han fremstillede paa en Maade sig selv som saadan en Levning fra den arkæologiske Tidsalder. Maa jeg sige derom, at det forekommer mig at være en meget